

Širje cevi kakor tudi manjše steklenice in kozarce odbijemo prav lepo tudi na naslednji način. Na desni in levi strani od one črte, v kateri nameravaš odbiti steklo, obvij dotično cev ali steklenico parkrat s papirnatisim trakom in ga priveži s sukancem. Prostora med obema obvezama naj bo 2—3 mm. Potem obvij prazni prostor enkrat z močno nitjo ter oba konca niti priveži na dve nogi prevrnjenega stola ali obrnjene mize, primi z vsako roko za en konec cevi ali steklenice in jo hitro drgni od enega konca niti proti drugemu. Pri tem se steklo in nit močno ogrejeta. Navadno nit pregori, če pa ne, prične smrdeti, in v tem trenutku polij cev z mrzlo vodo: videl boš, da se ločita oba konca kaj gladko drug od drugega na segreti črti. Ker so robovi odbitih delov jako ostri, jih je nevarno jemati v roke, dokler nisi robov s pilo prav na lahko opilil ali v plamenu otalil.

Steklene šipe razrezavati je težje delo. Tudi če imaš steklarski demant, se ti ne bo lahko posrečilo, kosa pravilno odrezati. Zato je najbolje, da ti odreže kosec, ki ga rabiš, steklar sam. Ložje kakor z demantom je rezati steklo s takoimenovanim steklarskim ogljem. Če bo treba, bomo pozneje povedali, kako to oglje pripravljamo in kako režemo z njim.

Preden napravimo končno piko za danes, vas opominjamo še, dragi bralci, da je vedno in pri vseh opravilih, ki smo jih in jih bomo opisali, treba pozornosti in previdnosti. Steklo prijemlji s cunjo v roko, razbeljene reči zagrabi s kleščami. Nobene reči ne delaj na mizi sami, ampak podloži vedno desko ter na tej lepi ali kuri s svojo svetilko. Če se boš držal tega opomina, ti bodo pripravljala naša navodila le veselje in ne bodo nikdar vzrok jezi ali celo palici.

(Dalje.)

Snežna poljana.

Ah, tako sladkó,
ah, tako mehko
poljubilo je solnce poljano,
ko vzelo od nje je slovo . . .

»Oj, žarki blesteči mogočnega solnca,
kam deli ste ogenj svoj žgoči?
Oj, zlato, mogočno ti solnce moje,
kje tvoji poljubi so vroči? . . .

In govorila je snežna poljana
pa je zasnivala,
zvezdice božje so zrlle nanjo,
ko pokoj nebeški je vživala.

Ah, solnček preljubi, ne pomniš li več
dehtečega mladoletja,
ti solnček preljubi, ne pomniš li več
žarečega mojega cvetja? . . . «

Pa jo zbudilo je solnčece žarno
v jutru iz sladkega sna,
pa zablíščala je snežna poljana
kot bila bi zlata vsa.

Radoš.

